

تنها ثروت کلیسا

تنها ثروت کلیسا مسیح است، به نحوی به نظر می‌رسد که معتدل و متوسط و دنیوی می‌گردد. پاپ اعظم با تکرار اینکه، بیا ای خداوند، راز قربانی مقدس روز دوشنبه ۲۳ نوامبر را آغاز نمود.

قرائت های امروز، «کتاب دانیال نبی ۱: ۱-۶ و ۸-۲۰»، انجیل لوقا (۲۱: ۱-۱۴)، هر دو از اشخاص نیازمند سخن می‌رانند، مخصوصاً در سنت بنی اسرائیل، غریب و بیوه زن. و سومین شخص محتاج، یتیم است.

غریبان، همچنان که در قرائت اول خوانده میشود، جوانانی بودند که به بابل برده شده بودند. از سرزمین خویش دور بودند و تصمیم گرفته بودند تا به قوانین خداوند و سنت خویش وفادار بمانند. اما، شخصیتی که بیشتر توجه را به خود جلب می‌نماید، در انجیل، بیوه زن است. در کتاب مقدس، در عهد قدیم همانطور در عهد جدید بیوه زن بارها به چشم می‌خورد.

بیوه زن، زنی است تنها، شوهری ندارد از او مراقبت نماید، زنی است که باید تنها برای گذران زندگی تلاش نماید و به کمک عموم نیازمند است.

پاپ اعظم در ادامه فرمودند: مخصوصاً بیوه زن در این روایت انجیل، عیسی به ما نشان می‌دهد، بیوه ای بود که تنها امید وی، خداوند بود. و عیسی با دیدن آنچه به معبد اهدا می‌گردید، با دیدن او که دو سکه اهدا نمود، فرمود: « این زن فقیر، از همه بیشتر داد. همه آنان از آنچه زیادی داشتند دادند، اما او با وجود تنگدستی، تمام خرج معاش خود را داده است».

عالیجناب پاپ چنین ادامه دادند: « دوست دارم در بیوه زن انجیل، تصویر بیوه بودند کلیسا را ببینم که در انتظار بازگشت عیسی است». در واقع، « کلیسا عروس عیسی است، ولی خداوند او رفت و تنها ثروت او همان خداوند است». و کلیسا، زمانی که وفادار است، همه چیز را در انتظار خداوند می‌نهد. ولی وقتی کلیسا وفادار نیست، یا ایمان به حد کافی به محبت خداوند خود ندارد، با چیزهای بسیار اندک نیز مدارا می‌کند، با امنیت در چیزهای دیگر، یعنی بیشتر بر جهان که بر خداوند.

بیوه زن انجیل، پیام زیبا از عیسی را به کلیسا می‌دهد. و همچنین آن زنی که همراه تابوت پسر خویش، گریان و تنها بود. آری، « آنانی که او را همراهی می‌نمودند بسیار بودند اما او تنها بود». کلیسای بیوه نیز گریه می‌کند زمانی که فرزندان، جدا از زندگی مسیح می‌میرند.

پس از آن زن دیگری هست که « برای دفاع از فرزندان خود به قاضی بی انصاف مراجعه نموده با سماجت، زندگی را بر او سخت می‌گرداند، هر روز بر در او می‌کوبد، تا دادش را از دشمنان بستاند». و در نهایت آن قاضی، عدالت را به جا می‌آورد. و « کلیسای بیوه نیز دعا می‌کند و برای فرزندان خویش شفاعت می‌طلبد».

ولی قلب کلیسا همیشه به داماد او یعنی عیسی است. روح و روان ما نیز، پدران روحانی ساکن بیابان سخن می‌گویند، بسیار مشابه کلیسا است. چنان که پاپ می‌فرماید: « هنگامی که روح ما، زندگی ما، به عیسی نزدیک است، از بسیاری از چیزهای دنیوی دور می‌گردد، آنچه نیازی بر آنها نیست، یاری نمی‌رسانند و از عیسی ما را دور می‌کنند». بدین طریق، « این کلیسای ما است که داماد خود را می‌جوید، در انتظار او است، منتظر ملاقات با اوست، که برای فرزندان خویش اشک می‌ریزد، برای حفظ فرزندان خویش مبارزه می‌کند، همه آنچه را دارد، می‌دهد و در اختیار می‌نهد چون، تنها توجه او داماد است».

در این روزهای پایانی سال عبادی، همانطور که عالیجناب فرانسیس دعوت نمودند، خوب است از خود پرسیم، روح و روان ما به این کلیسا شباهت دارد، آیا به دنبال داماد خویش می‌جوید و می‌گویید « بیا ای خداوند!». و اگر « همه آنچه را که لزومی ندارند و ما را برای وفاداری یاری نمی‌کنند، کنار بگذاریم، مانند جوانان قرائت اول که همه چیز را که برای وفاداری در ایمان لزومی نداشتند رها نمودند.

« بیوه گی کلیسا، همانطور که عالیجناب پاپ فرانسیس فرمودند: اشاره دارد به کلیسا که در انتظار عیسی است، این یک واقعیت است، میتواند کلیسایی باشد، وفادار به این واقعیت، با اعتماد و اطمینان در انتظار بازگشت داماد ب؛ یا کلیسایی که وفادار در این بیوه گی نبوده و امنیت را در سایر حقایق بیابد... کلیسای معتدل، کلیسای دنیوی و بی اعتنا» و در پایان ادامه دادند، « به سایر گزینه ها برای روح ما باندیشیم، روح ما

امنیت را در خداوند میجوید یا در چیزهایی که خداوند دوست ندارد؟ بنابراین، در این روزها، خوب است آخرین جمله از کتاب مقدس را تکرار نماییم « بیا ای عیسی خداوند ».

ترجمه و تنظیم: کشیشی هرمز اصلانی